

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32840/1813-338X-2019-3-27>**I. В. Конєва**

здобувач кафедри адміністративного права та процесу
Навчально-наукового інституту «Юридичний інститут»
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

ДЕРЖАВНИЙ СЕКТОР ЕКОНОМІКИ ЯК ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Розкрито адміністративно-правову природу державного сектору економіки. Метою статті є вироблення загальнотеоретичного розуміння державного сектору економіки як об'єкта адміністративно-правового регулювання. Проведено аналіз сучасних підходів до визначення сутності категорії «об'єкт адміністративно-правового регулювання». На теоретико-методологічному рівні виокремлено основні характерні ознаки державного сектору економіки як об'єкта такого регулювання. Запропоновані авторські визначення категорій «об'єкт адміністративно-правового регулювання» та «державний сектор економіки як об'єкт адміністративно-правового регулювання». Підсумовано, що під об'єктом адміністративно-правового регулювання слід розуміти сукупність суб'єктів суспільних відносин, самі відносини щодо перерозподілу державної власності як на засоби виробництва, так і на кінцеві результати господарсько-економічних процесів, які регулюються та / або правовий режим яких визначається нормами адміністративного права за прямої управлінсько-розпорядчої участі органів державної влади, до сфери відповідальності котрих належать відповідні суб'єкти відносин. Відзначено, що державний сектор економіки – це самостійний структурний елемент економічної сфери держави, який формується за рахунок суб'єктів господарювання й економічних агентів із такою часткою державної власності, що дає змогу державі впливати на його розвиток через відповідні уповноважені органи із застосуванням засобів і механізмів, які закріплюються нормами адміністративного права. Зауважимо, що і відносини всередині державного сектору економіки відбуваються на засадах норм адміністративного права, які покликані впорядковувати участь держави в регулюванні економічних процесів. Констатовано, що державний сектор економіки як об'єкт адміністративно-правового регулювання включає характерні риси, пов'язані з економічною природою процесів, які відбуваються в ньому, а також зі специфічним правовим статусом відповідних органів держави, що здійснюють управління цим сектором. Державний сектор економіки виступає інструментом досягнення державою власних обов'язків перед суспільством із приводу економічного розвитку та соціально-економічної стабільності. Такий підхід, представлений у науковій статті, розкриває механізм взаємозв'язку економічної природи діяльності суб'єктів державного сектору економіки з адміністративно-правовим характером управління ним із боку держави.

Ключові слова: державний сектор економіки, об'єкт адміністративно-правового регулювання, державно-управлінські відносини, адміністративно-правове регулювання, механізм адміністративно-правового регулювання.

Постановка проблеми. Демократизація суспільних відносин як сучасний тренд процесу державотворення в Україні передбачає мінімізацію участі держави майже у всіх сферах. Однак це не означає самоусунення державних інститутів від виконання взятих на себе зобов'язань у межах суспільного договору. Одним із таких зобов'язань є створення належного рівня добробуту, досягнення цілей сталого розвитку, в т. ч. в економічній сфері, вдосконалення мето-

дів адміністративно-правового забезпечення здійснення господарської діяльності. Все це досягається за рахунок розробки відповідної нормативно-правової бази, а також запровадження державних стратегічних програм розвитку різних секторів і сегментів суспільних відносин. Не є винятком і державний сектор економіки, який формується за рахунок суб'єктів господарювання, в яких переважає державна форма власності, а також ринкових агентів –

елементів ринкової інфраструктури й окремих державних інституцій. Але сама по собі наявність державного сектору економіки в умовах ліберальної демократії викликає певну дискусію щодо меж цього явища в економіці держави та меж впливу державних інститутів на розвиток соціально-економічних процесів. Для вирішення цієї проблеми, а також для підвищення ефективності процесів регулювання економіки найбільш актуальним є питання оптимізації та раціоналізації адміністративно-правового регулювання державного сектору економіки. Його актуалізація постає через необхідність перегляду підходів у сфері державного управління економічними процесами та зміщення вектору в бік лібералізації державного сектору. Адміністративне право виступає як головний методологічний базис для вирішення поставлених завдань.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Питанням визначення суб'єктно-об'єктного складу в процесі адміністративно-правового регулювання державного сектору економіки займалися багато авторів. Найбільш значущими в цьому контексті є роботи таких дослідників, як Ю.А. Богач, Н.В. Бутенко, В.В. Галунько, Н.Г. Гончарова, А.А. Іванищук, О.О. Кравчук, О.В. Натарова, А.В. Рибас, І.А. Черниш та ін.

Метою статті є вироблення загальнотеоретичного розуміння державного сектору економіки як об'єкта адміністративно-правового регулювання.

Виклад основного матеріалу. Досягнення поставленої у статті мети передбачає необ-

хідність дотримання певного алгоритму, який включає такі обов'язкові кроки:

- визначення сутності та змісту категорії «об'єкт адміністративно-правового регулювання» з метою встановлення основних ознак і критеріїв, за якими здійснюватиметься державно-управлінський та адміністративно-правовий вплив на відповідний об'єкт;

- визначення сутності державного сектору економіки шляхом виокремлення основних характерних рис;

- розкриття змісту механізмів адміністративно-правового регулювання як процесу державно-управлінського впливу на державний сектор економіки.

Останнє передбачає поєднання та зіставлення характерних ознак самого державного сектору економіки з відповідною категорією «об'єкта» в розумінні адміністративно-правової науки. Це дасть можливість визначити відмінні риси процесу адміністративно-правового регулювання державного сектору економіки. У теоретичній площині для цього необхідним є аналіз визначень «об'єкта адміністративно-правового регулювання» як категорії науки адміністративного права (табл. 1).

Наведені вище визначення сутності категорії «об'єкт адміністративно-правового регулювання» демонструють наявність декількох підходів, кожен із яких дає змогу розкрити різні якісні характеристики цього явища.

Так, можна побачити, що загалом панує об'єктний підхід, відповідно до якого об'єкт адміністративно-правового регулювання ототожнюється

Таблиця 1

Підходи до визначення сутності категорії «об'єкт адміністративно-правового регулювання»

Автор, джерело	Об'єкт адміністративно-правового регулювання – це...
А.А. Іванищук	Простір, у рамках якого проводиться дослідження або частина об'єктивної реальності, що на певному етапі стає предметом практичної та теоретичної діяльності суб'єкта управлінського впливу [7, с. 400–401].
В.В. Галунько	Об'єкт адміністративно-правових відносин [4, с. 318–323].
Д.В. Лазаренко	Те матеріальне або нематеріальне благо, на використання чи охорону якого спрямовано суб'єктивні права та юридичні обов'язки учасників адміністративно-правових відносин [9, с. 45].
І.А. Черниш	Матеріальні та нематеріальні блага і діяння суб'єктів та об'єктів публічного управління у конкретній сфері, де відбувається управлінський вплив суб'єкта на об'єкт [12, с. 8–12].
Ж. Завальна	Те, на що спрямована пізнавальна діяльність і конкретний вплив з метою його якісного перетворення або з метою запровадження змін у навколишньому, об'єктивному світі [6, с. 37–38].
А. Чорна	Поведінка учасників управлінських відносин (дії, утримання від дій) [13, с. 129–131].
О.О. Кравчук	Суспільні відносини щодо володіння, користування і розпорядження майном, що належить державі (об'єктами права державної власності) [8, с. 12–14].
А.В. Рибас	Спосіб практичної реалізації конституційно закріпленого порядку здійснення суспільних відносин, який визначається за наслідками управлінського й адміністративно-правового впливу держави [11, с. 107–109].

з об'єктом адміністративно-правових відносин. На нашу думку, такий підхід суттєво звужує здатність наукового пізнання глибинних механізмів обох процесів. Ми пояснюємо це тим, що адміністративно-правові відносини самі виступають об'єктом адміністративно-правового регулювання, тоді як безпосередньо об'єкт складає предметну сферу, в якій суб'єкти таких відносин реалізують свої права та інтереси з метою досягнення конкретних цілей власного розвитку. Тому категорія «об'єкт адміністративно-правового регулювання» є значно ширшою за змістом, ніж категорія «об'єкт адміністративно-правових відносин».

Наступним вбачається за доцільне виокремити процесний підхід, за яким «об'єкт адміністративно-правового регулювання» розглядається як конкретне явище, елемент правової дійсності, на впорядкування якого спрямовується владно-управлінський вплив суб'єкту державної влади. Поза межами процесу державного управління такий об'єкт не може існувати, оскільки він автоматично змінюватиме галузеву належність. Це свідчить про те, що процес впливу суб'єкта на такий об'єкт відбувається в межах адміністративно-правового середовища і повністю відповідає вимогам і закономірностям, встановленим на доктринальному рівні адміністративно-правовою наукою.

Третій підхід можна охарактеризувати як формальний, оскільки він означає, що об'єкт адміністративно-правового регулювання – це безпосередньо сукупність або один з учасників того чи іншого суспільного процесу, діяльність якого регулюється нормами адміністративного права. Важливо розуміти, що прив'язка до норм адміністративного права є обов'язковою, оскільки в аналізі процесу функціонування такого об'єкта завжди виокремлюється управлінська складова частина, тобто наявний прямий зв'язок між конкретними суб'єктами та відповідним об'єктом або, іншими словами, субординація, якої можливо дотриматися за допомогою норм адміністративного права.

Що ж до категорії «державний сектор економіки», то уявляється, що управлінська складова частина виступає тут центральним стрижнем організуючого впливу держави як суб'єкта управління на економічну підсистему, в якій держава має критичний рівень впливу, а тому напряму управляє господарською діяльністю. З огляду на це Ю.А. Богач пропонує під державним сектором розуміти «ту частину еко-

номічної системи, що передана у повну чи часткову власність державі для забезпечення загальних потреб суспільства, критеріями автентичності якої є права управління, отримання прибутку у вигляді дивідендів» [2, с. 17]. Як зазначає О.В. Натарова, сучасна практика державного регулювання економічних процесів визначає, що державний сектор економіки не обмежується лише відносинами суто державної власності, а пов'язаний із сукупністю форм присутності держави в процесах виробництва, перерозподілу, обміну та споживання суспільних благ [10, с. 22]. Підтвердження цієї позиції можна знайти в дослідженнях Р.М. Абдулліна, котрий через економічний зміст процесів, що відбуваються в державному секторі, звертає увагу на необов'язкову наявність титулів власності у держави чи державних інститутів стосовно відповідних об'єктів державного сектору економіки. Але дослідник акцентує увагу на обов'язковій участі держави у процесах економічного відтворення та розподілу суспільних благ, що створюються в такому секторі [1, с. 34–36]. Загалом, нами підтримується позиція, що для ідентифікації державного сектору економіки дійсно обов'язковою є наявність критичної маси державного інтересу в системі економічних зав'язків, учасником яких виступає держава. Це прямо пов'язано з повнотою виконання державою своїх соціально-економічних функцій і може мати різні форми: наявність корпоративних прав держави, належність суб'єкта господарювання до сфери відповідальності органу державної влади тощо.

На думку Н.В. Бутенка й О.М. Халковського, «державний сектор економіки відіграє важливу роль у забезпеченні конкурентоспроможності національної економіки, має загальнонаціональне та стратегічне значення для економіки та безпеки держави» [3]. Саме тому його можна ідентифікувати одночасно і як економічну підсистему, і як окремий об'єкт державного управління й адміністративно-правового регулювання. Розглядаючи державний сектор із погляду системного підходу через цілісність економічної системи держави загалом, звернемо увагу на думку Н.Г. Гончарової, яка визначає державний сектор економіки «як систему економічних відносин із приводу функціонування структурованих взаємопов'язаних елементів, пов'язаних із формуванням, розвитком, захистом і задоволенням загальних потреб суспільства державою» [5, с. 16]. Системність

як ознака об'єкта адміністративно-правового регулювання зумовлює дві інші важливі характерні риси державного сектору економіки: динамізм розвитку та безумовність підпорядкування суб'єкту управління.

В.В. Галуцько стверджує, що «адміністративно-правове регулювання – це цілеспрямований вплив норм адміністративного права на суспільні відносини з метою забезпечення за допомогою адміністративно-правових засобів прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних і юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства та держави» [4, с. 320–332]. Іншими словами, адміністративно-правова регламентація положення об'єкта регулювання до суб'єкта створює передумови для формування юридичних засад, які фіксуються в нормах адміністративного права і виступають орієнтирами та критеріями організуючого впливу держави в державному секторі економіки. Як слушно зазначає О.О. Кравчук, і особливості адміністративно-правового регулювання, і саме положення та правовий режим державного сектору економіки – все це пов'язано зі специфічним статусом держави як власника. Так, «реалізація права державної власності завжди здійснюється не безпосередньо номінальним власником (державою), а державними органами, підприємствами, організаціями, установами, які перебувають між собою в субординаційних і координаційних взаємозв'язках» [8, с. 12–14]. Таким чином, управління державною власністю відбувається як певний гарантований державою владний вплив на процеси реалізації правомочностей із приводу конкретних об'єктів власності. Це дає змогу говорити про публічну управлінську діяльність інститутів держави, спрямовану на отримання максимального рівня ефективності від наявного у держави майна. У свою чергу, такий процес управління якраз і забезпечується сукупністю положень адміністративно-правової науки та нормами адміністративного права.

Державний сектор економіки не є монолітним та однорідним, він охоплює велику кількість різноманітних підприємств у різних секторах економіки. Всі вони об'єднуються за двома головними принципами: стратегічною важливістю економічного результату або суспільно-економічного ефекту, який створюється суб'єктами державного сектору економіки, та надмірною витратністю виробничих процесів. Стратегічний характер проявляється головним чином

у тому, що результати діяльності підприємств державного сектору спрямовані на досягнення цілей державних програм розвитку. Витратність виробничих процесів пояснюється високим змістом інноваційної та науково-технічної складової частини у структурі собівартості продукції державного сектору економіки.

З таких позицій адміністративно-правове регулювання державного сектору економіки виступає додатковим інструментом стимулювання економічних процесів із боку держави у найбільш пріоритетних галузях економіки, в яких суб'єкти господарювання потребують залучення додаткових фінансових ресурсів. Такими ресурсами виступають кошти Державного бюджету України, а перерозподіл та адміністрування цих витрат і втілює сутність самого процесу адміністративно-правового регулювання. Державний сектор економіки виступає об'єктом регулювання щодо його структурних елементів: державних програм розвитку галузей економіки; суб'єктів господарювання, в яких домінує державна власність; державних інституцій тощо. Все це визначає складність теоретико-методологічного забезпечення державно-управлінського впливу на державний сектор економіки.

З огляду на наведене вище постає об'єктивна необхідність у розробці системи дієвих правових норм, якими регулюватимуться економічні процеси в аналізованому секторі економіки. Зміст і характер норм і механізмів, спосіб їх правозастосування та правореґулюючий вплив – все це доводить предметну належність таких норм до сфери адміністративного права. Лише в межах цієї галузі права можливе закріплення легального примусу з боку держави щодо учасників економічних процесів у формі імперативних механізмів регулювання й управління структурними елементами державного сектору економіки. Управлінська складова частина виступає одночасно і передумовою застосування норм адміністративного права, й ознакою самого адміністративно-правового регулювання.

Пов'язуючи теоретико-методологічні аспекти та практичний зміст адміністративно-правового регулювання, доцільно виокремити такі важливі риси державного сектору економіки як об'єкта регулювання.

По-перше, він є сукупністю суб'єктів економічних відносин, елементів ринкової інфраструктури, установ та інших суб'єктів адміністра-

тивно-правових відносин, які або виступають інституціями держави, або мають державну форму власності, чи у структурі корпоративних прав яких наявна частка держави. З іншого боку, державний сектор економіки є самостійним структурним елементом економічної сфери держави, на розвиток якого держава має визначальний вплив. Так чи інакше, державний сектор економіки виступає неоднорідним об'єктом державного управління, а тому адміністративно-правове регулювання його діяльності становить розгалужену систему регуляторів, механізмів та інструментів, які визначаються залежно від конкретного елементу державного сектору економіки. Його неоднорідність зумовлює різноманітну природу інструментів адміністративно-правового регулювання.

По-друге, державний сектор економіки як об'єкт адміністративно-правового регулювання перебуває в положенні жорсткого та переважно імперативного підпорядкування щодо держави. Норми адміністративного права передбачають не лише наявність владно-управлінських відносин, але й зумовлюють закріплення на законодавчому рівні мінімального обсягу диспозитивності у поведінці суб'єктів відповідних відносин. Це дозволяє підвищити рівень відповідальності суб'єкта управління. Водночас жорсткість суб'єктно-об'єктних відносин у державному секторі економіки дає підстави стверджувати про обмеженість свободи вибору підприємств, які до нього входять, при реагуванні ними на зміни зовнішнього середовища. Така ситуація, в свою чергу, призводить до відсутності оперативності та мобільності системи управління державним сектором економіки, зважаючи на мінімальний рівень делегування повноважень від суб'єктів управління до відповідного об'єкта, яким виступають конкретні підприємства, установи тощо.

По-третє, поєднання елементів економічного змісту діяльності й адміністративного регулювання державного сектору економіки зумовлює застосування до процесу управління ним критеріїв економічної доцільності та раціональності. Це відображається у специфічному наборі механізмів державно-управлінського впливу, а також пояснює особливий правовий режим державної власності. Фактично економічна складова частина є домінуючою щодо будь-якої іншої характерної риси, а відтак основний акцент у регулюванні спрямовується на максимізацію економічного ефекту.

По-четверте, висока суспільна значимість результатів функціонування державного сектору економіки зумовлює відповідний зміст механізмів адміністративно-правового регулювання, який не завжди видається раціональним безпосередньо щодо об'єкта, але завжди виступає додатковим засобом досягнення соціально-економічного призначення держави. Через адміністративно-правове регулювання діяльності окремих структурних елементів державного сектору сама держава створює необхідні передумови для досягнення цілей соціально-економічного розвитку.

По-п'яте, діяльність державного сектору економіки як об'єкта адміністративно-правового регулювання ґрунтується на нормах законодавства. Не дивлячись на економічний зміст діяльності суб'єктів державного сектору економіки, вихідними є саме норми права, які повинні прийматися Верховною Радою України й уповноваженими на це державними органами (у разі прийняття підзаконних нормативно-правових актів) у такий спосіб, щоб максимально повно відображати потреби розвитку економіки. За порушення встановленого законом порядку здійснення діяльності структурні елементи державного сектору економіки несуть відповідальність.

Таким чином, державний сектор економіки як об'єкт адміністративно-правового регулювання увібрав у себе характерні риси, пов'язані з економічною природою процесів, що відбуваються в ньому, а також зі специфічним правовим статусом відповідних органів держави, які здійснюють управління цим сектором. У цьому проявляється синтез теоретико-методологічного та практично-правового забезпечення всього процесу управління державним сектором економіки. Теоретичний зміст аналізованого процесу розкривається через сукупність механізмів і методів впливу органів держави на відповідний сектор економіки, а практично-правовий – через спосіб регулювання державного сектору економіки з боку відповідних органів держави, який ґрунтується на нормах адміністративного права.

Висновки і пропозиції. Підсумовуючи викладене вище, доцільно зробити такі висновки. По-перше, під об'єктом адміністративно-правового регулювання слід розуміти сукупність суб'єктів суспільних відносин, самі відносини щодо перерозподілу державної власності як на засоби виробництва, так і на кінцеві

результати господарсько-економічних процесів, які регулюються та / або правовий режим яких визначається нормами адміністративного права за прямої управлінсько-розпорядчої участі органів державної влади, до сфери відповідальності котрих належать відповідні суб'єкти відносин. Через це визначення розкривається складна структура об'єкта адміністративно-правового регулювання, яким виступає державний сектор економіки. Більше того, зауважимо, що і відносини всередині цього сектору відбуваються на засадах норм адміністративного права, покликаних впорядковувати участь держави в регулюванні економічних процесів.

По-друге, ми дійшли висновку, що державний сектор економіки для цілей його ідентифікації як об'єкта адміністративно-правового регулювання слід визначити таким чином: самостійний структурний елемент економічної сфери держави, який формується за рахунок суб'єктів господарювання й економічних агентів із такою часткою державної власності, що дає змогу державі впливати на його розвиток через відповідні уповноважені органи з застосуванням засобів і механізмів, закріплених нормами адміністративного права.

Таким чином, державний сектор економіки виступає інструментом досягнення державою власних обов'язків перед суспільством із приводу економічного розвитку та соціально-економічної стабільності. Такий підхід розкриває механізм взаємозв'язку економічної природи діяльності суб'єктів державного сектору економіки з адміністративно-правовим характером управління ним із боку держави.

Список використаної літератури:

1. Абдуллін Р.М. Державний сектор економіки: докризовий стан та аналіз ефективності. *Інвестиції: практика та досвід*. 2009. № 17. С. 33–37.

2. Богач Ю.А. Регулювання державного сектору економіки на національному та регіональному рівнях : дис. ... канд. економ. наук : 08.00.03. Тернопіль, 2011. 240 с.
3. Бутенко Н.В., Халковський О.М. Державний сектор економіки: сучасний стан та перспективи розвитку. *БізнесІнформ*. 2015. № 8. С. 41–46.
4. Галунько В.В. Адміністративне право України в сучасних умовах (виклики початку ХХІ століття) : монографія. Херсон : Херсонська міська друкарня, 2010. 378 с.
5. Гончарова Н.Г. Теоретичні питання визначення змісту та структурних складових державного сектору економіки. *Економіка, фінанси, право*. 2005. № 8. С. 9–17.
6. Завальна Ж. Об'єкт цивільних правовідносин. *Юридична Україна*. 2006. № 7. С. 36–39.
7. Іванищук А.А. Поняття об'єкту адміністративно-правового регулювання у сфері судової гілки влади. *Форум права*. 2012. № 4. С. 399–403.
8. Кравчук О.О. Адміністративно-правове регулювання управління державною власністю в Україні : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2014. 460 с.
9. Лазаренко Д.В. Природні ресурси як об'єкт адміністративно-правового регулювання. *Інформація і право*. 2014. № 2 (11). С. 44–49.
10. Натарова О.В. Визначення державного сектору економіки: національний та міжнародний підходи. *Економіка: теорія та практика*. 2014. № 1. С. 20–22.
11. Рибас А.В. Об'єкт адміністративно-правового призначення суддів. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2015. Вип. 2. С. 103–109.
12. Черниш І.А. Адміністративно-правове регулювання внутрішньої торгівлі в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2011. 18 с.
13. Чорна А. Підприємницька діяльність як об'єкт адміністративно-правового регулювання. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 5. С. 128–132.

Koniewa I. V. State sector of the economy as an object of administrative-legal adjusting

The administrative and legal nature of the public sector of economy is revealed. The objective of this research paper is to develop a general theoretical understanding of the public sector of economy as an object of administrative regulation. The analysis of modern approaches to determining the essence of the category "object of legal regulation" is carried out. The main features of the public sector of the economy as an object of this regulation are distinguished at the theoretical and methodological level. The author defines the categories of "object of administrative and legal regulation" and "public sector of economy as an object of administrative and legal regulation." It is concluded that the object of administrative and legal regulation shall be understood as the totality of subjects of public relations, the relations themselves concerning the redistribution of state property both to the means of production and to the final results of the economic processes that are regulated and/or the legal regime of which is determined by the provisions of administrative law with the direct administrative involvement of public authorities, whose responsibility cover the respective subjects of relations. It

is noted that the public sector of the economy is an independent structural element of the economic sphere of the state, which is formed due to economic entities and economic agents with such a share of state ownership which enables the state to influence its development through the relevant authorized bodies, using the means and mechanisms set out in the provisions of administrative law. It should be noted that relations within the public sector of the economy are based on the provisions of administrative law, which are intended to regulate the participation of the state in the regulation of economic processes. It is stated that the public sector of the economy, as an object of administrative and legal regulation, includes characteristic features that are related to the economic nature of the processes occurring in it, as well as with the specific legal status of the relevant state authorities that manage it. The public sector of the economy is an instrument for fulfilling the state's obligations to society to ensure economic development and socio-economic stability. This approach presented in a research paper reveals the mechanism of the interrelation of the economic nature of the activities of the entities of public sector with the administrative and legal nature of management by the state.

Key words: *state sector of economy, object of administrative-legal adjusting, state-administrative relations, administrative-legal regulation, mechanism of administrative-legal regulation.*